

Куполите на новите небеса се притискаха едни към други. В ефира се откри лъчезарен тунел и неспирно мамеше нашия железен делегат все по-нависоко, все по-нависоко.

Локомотива ревяше, радостно пъшкаше и трещеше по въздушните релси.

И чудо: той не се намаляваше, той растеше.

Железните тънтели ставаха все по-гъмки.

Водопади от стоманен рев заглушаваха вихрушките и бурите, задавяха всичкия кръсък на панаирите, на заводите, на военните сражения... заглушаваха вулканите и земетръсите.

Високо гърмеше над нашите тълпи агитатора на труда.

Той удряше по релсите, като по струни.

От железния Монблан разливаше се в нашите работнически тълпи сътворена от нас поема..., възторжения вик на машината, тържествената песен на кования метал:

— Милион!

— Мой баща и ученик мой!

— Мое дете и мой родител!

— Аз... заплашвам!

— С твоето име, с твоята стоманена душа, с твоето крепко тяло, с огнената ти усмивка, с железния твой замах!..

— Аз заплашвам!

— Към мене, към мене, милионе, е твоето внимание.

— Аз зная, какво чакаш:

— Ти желаш преврат... катастрофи.

— Аз съм творец, аз съм автор на катастрофата!..

— Тя е пришествие,

— Тя е крушение.

— Разгром на световите.

— Рождение на нови!

— Но, милионе мой, ратник на инструмента, гений на моста, другарю мой!

— Горд и спокоен!

— Аз гърмя по целия свят с твоя глас и всичко треперецо, всичко изплашено, застрашавам със своята железна сметка:

— Катастрофата аз съм пресметнал до секунда и до милиметър...

— По тихо! Бройте секундите.

Огъня достига до второ пришествие.

Първата заплашва с безумието на взрива и грохота...

Гледайте: на небето монометър. Той победно говори за решителното надвечерие. Моменти... Последни...

Локомотивът мигом титанически и метежно израстваше.

Той се изправи.

Релсите загърмяха с радостта и риска на ужаса...

— Момче, момче, спри!

Спри!

Това още е репетиция...

— Свършено!.. — произнесе детето сред пълната тишина и с детски нестройния си глас спокойно каза:

— Сега сме готови на това чудо всеки миг!